

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci exekúcie oprávnenej **S.**, so sídlom v **B.**, IČO: **X.**, proti povinnému **P.**, bývajúcemu v **K.**, o vymożenie **46,64 € (1 405,- Sk)**, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 6 Er 155/2006, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. **P.**, so sídlom v **R.**, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 21. januára 2010, sp. zn. 3 CoE 46/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Na návrh oprávnenej a na podklade rozhodnutia oprávnenej č. **X.** z 22. januára 2003 sa začalo exekučné konanie na vymożenie peňažného plnenia vo výške 46,64 € (1 405,- Sk) od povinného. Okresný súd Rožňava poverením č. 5808 006471 z 9. marca 2006 poveril vymožením vyššie uvedeného peňažného plnenia súdneho exekútora JUDr. **P.**.

Okresný súd Rožňava uznesením z 18. februára 2008, č.k. 6 Er 155/2006-13 vyhovel námietkam povinného proti exekúcii a exekúciu zastavil. Vyššie uvedené rozhodnutie bolo doručené poverenému súdnemu exekútorovi 25. februára 2008.

Návrhom doručeným súdu prvého stupňa 10. júna 2008 súdny exekútor navrhol, aby súd vyššie uvedené uznesenie doplnil o výrok o trovách exekúcie súdneho exekútora, ktoré mu vznikli vykonávaním exekúcie. Okresný súd Rožňava uznesením z 28. októbra 2009, č.k. 6 Er 155/2006-28 návrh súdneho exekútora o doplnenie výroku o rozhodnutie o trovách

exekúcie súdneho exekútora zamietol. Z odôvodnenia uznesenia súdu prvého stupňa je zrejmé, že návrh na doplnenie uznesenia o výrok o trovách exekúcie zamietol, pretože súdny exekútor navrhol doplniť uznesenie oneskorene, t.j. až po uplynutí 15 dňovej lehoty na podanie návrhu na doplnenie uznesenia o výrok o trovách exekúcie podľa § 166 ods. 1 O.s.p. Lehota na podanie návrhu na doplnenie uznesenia začala plynúť prvým okamihom dňa nasledujúcim po doručení uznesenia, t.j. dňom 26. februára 2008 a márne uplynula 11. marca 2008 (utorok); návrh na doplnenie uznesenia súdny exekútor podal 10. júna 2008.

Vyššie uvedené uznesenie súdu prvého stupňa na odvolanie súdneho exekútora Krajský súd v Košiciach uznesením z 21. januára 2010, sp. zn. 3 CoE 46/2010 ako vecne správne potvrdil a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym posúdením súdu prvého stupňa a záverom o oneskorení podaní návrhu na doplnenie uznesenia o výrok o trovách exekúcie, v dôsledku čoho zanikol nárok súdneho exekútora na doplnenie uznesenia o predmetný výrok.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal súdny exekútor dovolanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a z dôvodu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Dovolateľ poukázal aj na dovolací dôvod podľa § 237 písm. b/ O.s.p., pričom bez bližšej konkretizácie sa obmedzil len na tvrdenie, že je toho názoru, že povinný účastník konania nemal v konaní spôsobilosť byť účastníkom konania. Namietal, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, hoci mal správne na danú vec aplikovať ustanovenia Exekučného poriadku, ktorý je špeciálnym zákonom (lex specialis) a ktorý mal byť prednostne aplikovaný v rozhodovaní odvolacieho súdu. Na podporu svojej argumentácie dovolateľ poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 104/2008 a 4 M Cdo 14/2006.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), najskôr skúmal či tento mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie súdneho exekútora smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolanie nie je prípustné proti každému právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ale len proti tomu rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok pripúšťa zákon.

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 239 O.s.p., preto prípustnosť dovolania dovolať a z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania, neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté vadami vymenovanými v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/, c/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Z týchto ustanovení preto prípustnosť dovolania dovolateľa nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľ namietal existenciu vád podľa § 237 ods. 1 písm. b/ a f/ O.s.p., dovolací súd sa osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a či v konaní vystupoval ako účastník ten, kto mal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Súdny exekútor namietal, že účastník konania v procesnom postavení povinného nemal spôsobilosť byť účastníkom konania a je teda naplnená vada podľa § 237 písm. b/ O.s.p. Spôsobilosť byť účastníkom konania (tzv. procesná subjektivita) je spôsobilosťou byť nositeľom procesných práv a povinností. Spôsobilosť byť účastníkom konania má zásadne ten, kto má aj spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten komu ju zákon priznáva. Procesná subjektivita tak v zásade splyva so subjektivitou hmotnoprávnou. Fyzické osoby okamihom narodenia nadobúdajú spôsobilosť mať práva a povinnosti a stávajú sa právne relevantnými nositeľmi či už hmotných ako aj procesných práv a povinností. Procesnú subjektivitu je potrebné odlišovať od procesnej spôsobilosti, pod ktorou sa rozumie už spôsobilosť samostatne vykonávať procesné práva a povinnosti, teda spôsobilosť v súdnom konaní samostatne konať s procesným účinkom. Povinný v tomto konaní ako fyzická osoba má nepochybne spôsobilosť byť účastníkom konania (byť nositeľom procesných práv a povinností), a preto dovolaciemu súdu nezostáva nič iné ako konštatovať, že tvrdenie súdneho exekútora o nedostatku spôsobilosti povinného byť účastníkom konania postráda akékoľvek opodstatnenie.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné predovšetkým rozumieť taký nezákonný procesný postup súdu pri vedení súdneho konania, v dôsledku ktorého je účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom (napr. vyjadrovať sa k dôkazom, navrhovať dôkazy) alebo v konaní uplatňovať procesné práva mu priznané (napr. právo domáhať sa, aby určité rozhodnutie na základe odvolania preskúmal nadriadený súd). Dovolateľ tvrdil, že mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom tým, že súdy aplikovali, podľa jeho názoru, nesprávne ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 251 ods. 4, § 167 ods. 2 a § 166 ods. 1 O.s.p.) namiesto ustanovení zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok, v dôsledku

čoho považovali jeho návrh na doplnenie rozhodnutia za podaný oneskorene. Vzájomný vzťah medzi Exekučným poriadkom ako špeciálnym zákonom upravujúcim exekučné konanie a Občianskym súdnym poriadkom ako všeobecným procesným predpisom upravujúcim postup súdu a účastníkov v súdnom konaní upravuje ustanovenie § 251 ods. 4 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia, ak je určitá otázka upravená v Exekučnom poriadku ako špeciálnom zákone, má prednosť úprava obsiahnutá v špeciálnom zákone, zároveň ale platí, že ak určitá otázka nie je upravená v Exekučnom poriadku, použije sa všeobecná úprava a tou je úprava obsiahnutá v I. až V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Exekučný poriadok neobsahuje ustanovenia upravujúce otázku doplnenia rozhodnutia exekučného súdu o časť predmetu konania, o ktorej mal súd rozhodnúť (v danom prípade o trovách exekúcie), a preto je na mieste použiť úpravu obsiahnutú v Občianskom súdnom poriadku, konkrétne ustanovenia § 166 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 O.s.p. Na základe vyššie uvedeného súdny exekútor mohol navrhnúť doplnenie uznesenia o zastavení exekúcie o výrok o trovách exekúcie v lehote do 15 dní od jeho doručenia (§ 166 ods. 1 O.s.p.), keďže však tak v lehote stanovenej zákonom neučinil a podal predmetný návrh oneskorene, nebola mu postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom; lehota na doplnenie uznesenia podľa § 166 ods. 1 O.s.p. márne uplynula v dôsledku procesnej pasivity dovolateľa. Ohľadom rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré dovolateľ na podporu svojej argumentácie v dovolaní poukazoval, dovolací súd dodáva, že predmetné rozsudky vychádzali z odlišného skutkového stavu. Konkrétne v rozhodnutí sp. zn. 4 M Cdo 14/2006 z 29. marca 2007 bolo konštatované, že v prípade, ak je povinný pre nedostatok majetku vymazaný z obchodného registra, tak sa exekúcia zastavuje podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku a v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 104/2008 z 21. augusta 2008 bolo konštatované, že aj v prípade zastavenia exekúcie ex lege podľa § 48 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, je povinnosťou súdu rozhodnúť, kto a v akej výške platí trovy exekúcie. V danom prípade povinný ako fyzická osoba nebol ani vymazaný z obchodného registra a ani nebol vyhlásený konkurz na jeho osobu, preto argumentácia predmetnými rozhodnutiami nie je právne relevantná pre toto dovolacie konanie.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že dovolací súd nezistil žiadnu z väd zmätočnosti konania podľa § 237 O.s.p. a nezistil ani dovolateľom osobitne namietané vady podľa § 237 písm. b/ a f/ O.s.p. Ohľadom iného dovolateľom uplatňovaného dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení, najvyšší súd dodáva, že k preskúmaniu naplnenia tohto dovolacieho dôvodu môže

dovolací súd pristúpiť až vtedy, ak je dovolanie po procesnej stránke prípustné. Vzhľadom na to, že v danom prípade dovolanie prípustné nie je, dovolací súd nepreskúmaval (ani nemohol) správnosť právneho posúdenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní nebol dovolateľ úspešný a z toho dôvodu mu ani nevzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Účastníkom úspešným v dovolacom konaní súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože v dovolacom konaní nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. mája 2010

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková